

„Când tu te-arăți, se-arată-n ceruri luna”

BLANA LEOPARDULUI

DRAMĂ ÎN PATRU ACTE

PERSONAJELE

AUGUSTUS, 44 de ani, traducător
CLAUDIA, 36 de ani, chelneriță
ANDRA, școlăriță, fiica sa cea mică
OANA, liceeană, fiica sa cea mare
BUNICUL, tatăl Claudiei
BIDON, un vagabond simpatic
PRIMUL OFIȚER
AL DOILEA OFIȚER
VOCEA
RADIOUL

ACTUL I

*Un bar al unei terase, cu sticle de diferite mărimi, plasat în fundul scenei, pe toată lungimea ei. Pe bar sunt casa de marcat și un automat de cafea. În spatele său se vede firma, cu litere în relief: **CORSO CAFE***

Deasupra barului este pus radioul care difuzează melodii în surdină. Atunci când sunt știri, volumul crește suficient încât să fie auzite de public, apoi revine la rumoarea muzicală de fond.

Mesele, pe două rânduri, sunt așezate cu un culoar larg între ele, în stânga și în dreapta scenei. Este o după-amiază călduroasă de vară.

La început, scena este goală. Apare Augustus din dreapta. Este îmbrăcat oarecum elegant. Are sub braț un teanc zdravăn de reviste.

Privește spre bar, apoi pune teancul pe un scaun de la prima masă din stânga scenei, se instalează cu fața spre public, ia o revistă și începe să o răsfoiască. Este absorbit de lectură și nu pare deloc nerăbdător să dea o comandă.

O VOCE *(din spatele scenei, din stânga):*
Claudia, treci pe terasă!

CLAUDIA *(din spatele scenei, din dreapta):*
Imediat, șefu', să termin cu navetele de Pepsi.
(Zgomot de lădițe cu sticle goale, trântite și

târâte pe dușumea). Astea sunt toate. Mâine să aduceți două în plus. E încă foarte cald. La revedere! (*Se aude motorul unei mașini care se îndepărtează repede, apoi robinetul din spatele scenei și zgomotul unui uscător de mâini. Apare Claudia, preocupată să-și examineze mâinile. Merge la bar, notează ceva într-un caiet, pare să facă un calcul și se îndreaptă spre Augustus*).

Bună ziua! Vă rog să mă scuzați, tocmai am primit niște marfă și furnizorul nostru era foarte grăbit. A trebuit să-l ajut să descarce, să încarce, înțelegeți... Spuneți!

AUGUSTUS (*cu pauze lungi între cuvinte*): Spun „Bună ziua!”

CLAUDIA: Doar atât? Nu comandați nimic?

AUGUSTUS: Mai întâi doresc o cafea. Pe urmă, mai vedem.

CLAUDIA: Vă servesc imediat. Filtru sau naturală?

AUGUSTUS: Naturală, v-aș ruga. Cu mult zahăr.

CLAUDIA (*se duce la bar și lucrează acolo. Vorbește peste tejghea*): Am să vă aduc mai multe pliculețe de zahăr și vă puneți cât doriți. Vreți și lapte?

AUGUSTUS: În niciun caz. Mi se pare o prostie...

CLAUDIA: Lumea folosește, de aceea v-am întrebat.

AUGUSTUS (*după o pauză*): Lumea ... Ce ne-am face dacă ne-am lua după lume?...

CLAUDIA: Aveți dreptate. Fiecare face cum crede. (*Vine cu un platou și-l pune pe masă*).

Mută apoi fără grabă totul în fața lui Augustus și așteaptă.)

AUGUSTUS (*adulmecă mirosul cafelei și examinează pliculețele*): Mi-ar fi plăcut o zaharniță. Bănuiesc că nu mai folosiți, așa-i?

CLAUDIA: Așa este. Șefu' le-a dus la piața de vechituri. Io i-am zis: „Șefu', da' dacă se-ntoarce iar moda cu porțelanuri, de unde le mai luați?” Știți ce mi-a zis? „Se mai întoarce moda pe dracu'!”

AUGUSTUS (*ridică un pliculeț de zahăr și i-l arată*): Mie parcă nu-mi place cu chestii de-astea. Totul măsurat, numărat. Mănânci atât, bei atât, cum adică? Cunosc niște doamne, care, imediat ce mănâncă un măr, se și suie pe cântar. (*O examinează din cap până-n picioare*). Așa faceți și dumneavoastră?

CLAUDIA: Au timp doamnele alea ale dumneavoastră. Se uită toată ziua în oglindă pentru că n-au nicio treabă, nu fac nimic. Eu uneori n-am vreme nici să răsuflu măcar.

AUGUSTUS: Ei, nu sunt ale mele doamnele, deși n-ar strica...

CLAUDIA: Așa vine vorba, înțelegeți dumneavoastră... (*Pleacă spre bar și-și face de lucru acolo.*)

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. La această oră au loc intense negocieri între reprezentanții diplomați ai Unglaviei, Poceniei și Republicii Uvare. Întâlnirea are loc ca urmare a recrudescenței violențelor în zonele de graniță, unde s-au intensificat schimburile de focuri. De

câtva timp acestea nu mai sunt izolate sau sporadice, ci au luat o nedorită amploare.

(Pe tot parcursul comunicatului de la radio, Augustus este extrem de concentrat, sorbind din ceașcă aproape absent. Claudia se apropie cu o scrumieră pe care o pune pe masă. Augustus pare bucuros că poate vorbi cu ea.)

AUGUSTUS: Văd totuși că nu prea aveți clienți, de ce vă plângeți?

CLAUDIA: Păi e sâmbătă, de-aia. Nu departe este tipografia și, când ies, muncitorii trec pe aici. Iar mai încolo este Facultatea. După ore, vin studenții la bere sau la o pizza.

Atunci mă ajută și colega mea, altfel n-aș face față. Azi e ziua ei liberă.

AUGUSTUS (*fără legătură*): Am citit undeva cum se bea vinul pe vremuri...

CLAUDIA: Cum să se bea, tot cu sticla și cu paharul...

AUGUSTUS: Nici n-o să vă vină să credeți. Se putea bea cu oala, cu găleata sau cu burta.

CLAUDIA: Cum adică, cu burta?

AUGUSTUS: Era atâta vin, încât hangiul aducea clientului un butoiș și acesta bea până se sătura.

Își umfla burta cât putea.

CLAUDIA: Chiar așa era?

AUGUSTUS: Și încă nu v-am spus despre celelalte măsuri. Se putea bea cu ziua, cu săptămâna sau cu luna.

CLAUDIA: Și oamenii ăia nu mai mâncau, nu se mai duceau acasă?

AUGUSTUS: Mâncarea era socotită în preț, ca și lăutarii. Și încă ce mâncare... Iar la hanuri aveau odăi pentru drumeți și cheflii. Credeți că erau oamenii cu ochii pe ceas ca acum? Nici pomeneală...

CLAUDIA: Dacă ziceți că ați citit în cărți, înseamnă că așa este.

AUGUSTUS: Se vorbea acolo despre unul care s-a dus la târg cu o pereche de boi să-i vândă. A venit acasă după două săptămâni numai cu lanțurile lor. Topise la un han toți banii. O pereche de boi...

CLAUDIA: Și vi se pare grozav așa?

AUGUSTUS: Nu sunt în măsură să spun că era bine sau rău, voiam doar să arăt că viața avea altă așezare. Poate unii și-au pierdut banii la cărți. Măcar omul nostru a petrecut.

A propos de petrecut, vreau și eu o bere.

CLAUDIA: Ce fel de bere doriți?

AUGUSTUS: Bere brună. Este una cu nume de fată.

CLAUDIA: Știu despre ce bere e vorba. Avem la rece. Vă aduc imediat. (*Iese prin dreapta, în spatele barului.*)

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Astăzi de dimineață a fost semnat un acord de încetare a atacurilor la frontiere, care par a se fi intensificat nepermis de mult în ultimele săptămâni. Au existat schimburi de focuri cu arme ușoare și mortiere între toate cele trei țări implicate în incidente. Unglavia, Pocenia și Republica Uvară au trimis însă la masa

tratativelor diplomați de rangul al doilea și nu miniștrii afacerilor externe. Aceasta pare mai degrabă o mișcare de imagine și nu una de angajare efectivă în aplanarea conflictelor.

AUGUSTUS (*care a deschis din nou revista, pe parcursul știrilor s-a oprit din lectură și a urmărit comunicatul cu atenție. Spune ca pentru sine*): Nu e bine deloc, nu e bine...

CLAUDIA (*așezând tăvița pe masă cu berea și un pahar*): Nu v-am întrebat dacă doriți pahar, așa că v-am adus.

AUGUSTUS (*încă pe gânduri*): Pahar, da , vă rog. Beau din sticlă pe tren sau la iarbă verde. Mai ales bere...

CLAUDIA (*turnând în pahar*): Unii refuză paharele. Dar văd că nu lăsați ziarul din mână nici la terasă...

AUGUSTUS: Nu e un ziar, e o revistă de literatură.

CLAUDIA: Ei, io așa-i spun și cred că nu greșesc prea mult.

AUGUSTUS: E o revistă de care mă ocup.

CLAUDIA (*mirată*): O scrieți dumneavoastră?

AUGUSTUS: Nici chiar așa. Eu strâng materialele de la colaboratori, dacă nu mi le aduc la redacție, și asta se întâmplă mai tot timpul. Iau legătura cu sponsori, merg în tipografie. Public și eu ceva aici, dar numai niște traduceri.

CLAUDIA: Sunteți traducător? Înseamnă că știți limbi străine. Ce bine e să știi limbi străine...

AUGUSTUS: Știu bine franceza, am studiat-o în facultate. În alte limbi de circulație pot să zic doar că mă descurc cât de cât.

CLAUDIA: Uite, eu, dacă aș fi știut germana sau măcar italiana, aș fi mers acolo, la muncă. Condiții bune, banu' ban, nu ca la noi. Minim pe economie de dimineața până noaptea. Și sâmbăta sau duminica, la alegere. Bine, că mai primim și bonuri de masă.

AUGUSTUS: Și cei de-acasă ce zic? Soțul, copiii?

CLAUDIA: Soțul nu știu ce zice, pentru că am divorțat de patru ani. Iar fetele mele trebuie să se descurce singure, dacă vor să aibă câte ceva când s-or mărita. Sunt destul de mari. Una e la liceu, cealaltă în clasa a treia. Și mai e și bunicul. Nu mi-aș face griji să plec, dar e problema cu limba. Uite că v-am povestit toată viața în cinci minute.

AUGUSTUS: Și a mea e destul de simplă. Divorțat, o fiică în străinătate. Burlac cârcotaș.

CLAUDIA: Probabil sunteți pretențios, mă gândesc...

AUGUSTUS: Nu sunt cu nimic diferit de un bărbat de vârsta mea. Îmi doresc un pic de atenție, un pic de tandrețe și liniște în casă. Oare e mult atât?

CLAUDIA: Nu e mult pentru nimeni, cu siguranță. *(Se îndepărtează spre bar și își face de lucru acolo.)*

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Postul de radio Drekkko a anunțat că forțele guvernamentale au înaintat 6 kilometri pe

teritoriul unglav, ceea ce a determinat o ripostă aeriană. În urma raidului și-au pierdut viața șapte persoane.

CLAUDIA (*se apropie în grabă de masa lui Augustus*): Ați auzit? Țștia sunt nebuni, vor să facă război?

AUGUSTUS: Așa se pare. Lucrurile merg din ce în ce mai rău și nimeni nu vrea să se liniștească.

CLAUDIA: Păi, dacă o să fie război la ei, o să fie și la noi, că doar nu suntem departe.

AUGUSTUS: Noi n-avem niciun amestec, sunt problemele lor.

(*Apare Bidon, din dreapta.*)

BIDON (*Se plimbă pe toată scena, cu mâinile la spate. Se oprește în fața barului, își lungește vizibil gâtul privind sticlele de-acolo. Caută să fie caraghios prin tot ce face. Se apropie de Claudia foarte mult, apoi îi dă târcoale*). Sărutăm mânușele, doamna Claudia. Ce frumoasă sunteți astăzi! Sau v-ați făcut frumoasă pentru domnul!?

CLAUDIA(*oarecum jenată, dar și amuzată*): El este celebrul Bidon, un simpatic, nu face rău nimănui.

BIDON(*încântat, face o reverență*): Și veșnic îndrăgostit de doamna Claudia, aici de față.

CLAUDIA: Știi bine că ai numeroși rivali puternici. Nu te temi de ei?

BIDON (*cu emfază*): Pentru dumneavoastră, doamna Claudia, sunt în stare de orice sacrificiu.

(*Declamă*): Pe altarul frumuseții jertfele sunt

veșnic prea puține. Sper că sunteți de acord, stimate domn?

AUGUSTUS: Cu amândouă ideile: și cu frumusețea doamnei și cu jertfele prea puține.

CLAUDIA: Vedeți că Bidon știe să intre pe sub pielea oamenilor, e mare șmecher...

BIDON: Permiteți să mă așez la masa dumneavoastră? (*Fără să aștepte răspuns, trage un scaun, îl verifică atent și se așază în fața lui Augustus*). Doamna Claudia, un ceai negru ca inima mea!

CLAUDIA: Azi câte pliculețe vrei?

BIDON: Vreau două, am adormit greu, am visat urât, trebuie să mă energizez de urgență.

Chiar și o vodcă mi-ar prinde bine.

CLAUDIA: De ce faci pe viteazul, știi că nu ai voie alcool...

BIDON (*aparte*): Să vă spun un secret. Domnul doctor nu este în oraș, a plecat încă de ieri la țară cu toată familia. Am văzut eu, vă jur...

CLAUDIA: Că este, că nu este în oraș domnu' doctor, nu primești vodcă.

BIDON (*făcând pe bosumflatul*): Știți bine, doamna Claudia, că pot să iau de la tanti Mia de la Alimentară...

CLAUDIA(*categorică*): Poți să iei de la tanti Mia ce pofțești, de la mine nu capeți băutură. Nu vreau să ți se facă rău și să plângi după aia prin boscheți...

BIDON: Ați fost rea, ce să mai vorbim. Aștept ceaiul ăla.

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. În Republica Uvară continuă purificarea etnică, iar situația este tragică în Bladar, orașul divizat. Oamenii sunt afectați de frig și de foame și valuri de refugiați continuă să sosească pe teritoriul Poceniei.

BIDON (*patetic*): Ascultați-mă pe mine, se apropie sfârșitul lumii. Războiul deja e în toi, acolo la ei. Cât mai durează să ajungă și la noi? O lume fără credință va merge la pieire ca vita la tăiere.

AUGUSTUS: Există soluția negocierilor, se poate discuta...

BIDON: Nu există nicio soluție. (*Energic*): La pieire! V-am spus: lipsește credința.

CLAUDIA: Iar ai început cu zarzavaturile tale de la Adam și Eva? Uite ceaiul și lasă-l pe domnul în pace. Poate că nu vrea să te asculte. Ți-am adus și niște pișcoturi.

AUGUSTUS (*se ridică întinzând mâna către Claudia*): Augustus este numele meu.

CLAUDIA (*îi strânge mâna și îl privește oarecum surprinsă de gest*): Îmi pare bine. Pe-al meu l-ați auzit deja de mai multe ori. Sunt Claudia.

BIDON (*foarte sigur, vorbind publicului*): Cain este primul erou adevărat. Erou este cel care se întoarce viu de pe front acasă.

CLAUDIA: V-am spus că e simpatic, dar nu trebuie să-l luați în serios. Cu atât mai puțin să-l contraziceți. (*Trece în spatele barului*).

AUGUSTUS: Sunt absolut convins de asta. Voi fi atent.

BIDON (*misterios*): Ascultați-mă pe mine. De 2000 de ani lumea crede într-o prostie.

Fecioara Maria nu ține în brațe un copil, ci un mutant. Nu o făptură de carne și sânge, ci, poate, un fragment de stea.

AUGUSTUS: Nu mă sperii prea ușor, dar cred că exagerați.

BIDON (*fără să țină cont că a fost întrerupt*): O structură necunoscută nouă, care s-ar fi putut dezvolta prin aberație genetică în trupul unei femei.

AUGUSTUS: Vestită de chiar Arhanghelul Gabriel, totuși.

BIDON(*impetuos*): Imaginea inocenței, la care se închină cu precădere vârstele tinere și babele, este un fals. Pruncul acela ar putea fi foarte bine o pasăre sau o caracatiță. Nicidecum un om...

AUGUSTUS: Sper că nu spuneți lucrurile astea la toată lumea.

BIDON: De ce nu? Oamenii trebuie lămuriți. Eu fac asta din aproape în aproape. Îți spun dumitale, dumneata spui altcuiva și uite-așa.

AUGUSTUS: La mine lanțul se rupe.

BIDON: Păcat, păreai un băiat de ispravă. (*Se ridică în picioare.*) Doamna Claudia! Treceți ceaiul în cont! Ne vedem! Deseară mă distrez la Balul măturătorilor. Chiar prințesa lor mi-a dat invitația.(*Iese agale din scenă*)

CLAUDIA: Sper să nu vă fi spus vreo mare prostie. Are obiceiul ăsta să exagereze cu

credința. Spune vrute și nevrute, fără să-și dea seama că poate enerva.

AUGUSTUS: E bine că nu se crede un sfânt, un profet...

CLAUDIA: Ba bine că nu. Să-l auziți ce spune despre meteoriți sau despre comete, care trebuie să lovească pământul și să-l facă bucăți. Văd că ați terminat berea. Vă mai servesc cu ceva?

AUGUSTUS: Mai vreau o bere. Mi-a plăcut, a fost rece. (*Claudia se îndreaptă spre bar.*)

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Președintele Republicii Uvare a respins planul co-președinților Conferinței Internaționale. Negocierile, care, la un moment dat, păreau să se îndrepte pe calea cea bună, se află din nou în impas. În teatrul de operațiuni domnește un calm aparent, cu focuri izolate de arme ușoare.

CLAUDIA (*toarnă cu atenție în paharul aplecat*): Dumneavoastră nu vă e teamă de război?

AUGUSTUS: Oricui îi e teamă de război, indiferent că e vorba de bărbați sau de femei. Tocmai de aceea am încercat în revista de care m-am ocupat să public scriitori din toate țările care acum se dușmănesc. Ca într-o împăcare simbolică.

CLAUDIA: Ce frumos! Păcat că eu nu prea mai citesc literatură!

AUGUSTUS: Vă dăruiesc o revistă, să o citiți acasă, când aveți timp liber. (*Îi întinde un exemplar din teancul de pe scaun.*)

CLAUDIA (*răsfoiește revista*). Mulțumesc mult de tot! Dumneavoastră sunteți cel care semnează Augustin Muntean?

AUGUSTUS: Da, am câteva texte traduse din limba franceză.

CLAUDIA: Mai demult citeam și eu cărți. Mai ales polițiste. Mi-a plăcut mult Șoimul maltanez.

AUGUSTUS (*amuzându-se*): Așa ați reținut? Maltanez?

CLAUDIA: De ce? Nu e bine?

AUGUSTUS: Se spune maltez, de la insula Malta.

CLAUDIA (*dezamăgită*): Eu am fost sigură întotdeauna că așa se spune.

AUGUSTUS: De insula Gozo ați auzit?

CLAUDIA: Nu, n-am auzit.

AUGUSTUS: E o insulă mai mică, lângă insula Malta. Mi-ar plăcea să ajung odată acolo. Eventual, împreună cu dumneavoastră.

CLAUDIA (*luată prin surprindere*): Da? De ce mă rog?

AUGUSTUS: Este foarte frumos. Închipuiți-vă: pe o insulă... în mijlocul mării...

CLAUDIA: Ca în cărțile pe care mai apuc să le răsfoiesc.

AUGUSTUS: Ce cărți?

CLAUDIA: Ușoare, de dragoste.

AUGUSTUS: Cărțile... Ne înfrumusețează singurătatea, dar nu reușesc s-o învingă. Nu v-ar interesa câtuși de puțin să fiți iubită?

CLAUDIA: Sigur că m-ar interesa, dar cine să se apropie de o femeie cu greutatea mea?

AUGUSTUS: Eu, de exemplu. M-am simțit atras de dumneavoastră imediat ce v-am văzut trebăluind.

CLAUDIA: Sunteți un șmecher, probabil un aventurier...

AUGUSTUS: Un aventurier, ce chestie grozavă... La urma urmei, viața noastră nu este ea însăși o aventură? Interesantă, plicticoasă, palpitantă, neobservabilă... Doar dragostea îi dă farmec și energii. Veniți puțin mai aproape. Mai aproape un pic...

CLAUDIA (*se mișcă mașinal, uluită*): De ce?... mai aproape... (*Nu înțelege ce se întâmplă*)

AUGUSTUS (*O sărută*): Iată de ce. (*O mai sărută o dată. Cei doi se îmbrățișează. Scena se întunecă încetul cu încetul.*)

RADIOUL (*în întuneric*): Aici Radio Vital. Transmitem știri. O delegație numeroasă a unglavilor și-a cerut scuze pentru asasinarea vicepremierului din Republica Uvară. Ei au dovedit că sunt o forță redutabilă și că intenția lor de a forma o republică autonomă este una legitimă.

CORTINA

ACTUL II

*Au trecut câteva luni. Un living obișnuit, cu
fotolii, o masă pentru lecții, în lateral.*

*O oglindă mare, în planul depărtat al scenei,
în care fetele se privesc de fiecare dată
când trec pe lângă ea.*

*Se aude muzică în surdină din camera alăturată.
Din când în când se aude și televizorul la care
privesc fetele. Este dimineată. Lumina pe scenă
crește încet-încet.*

*Pentru visul lui Augustus va fi nevoie de un
ecran mare, deasupra oglinzii.*

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. În Republica Uvară forțele unglave au preluat inițiativa în estul țării, de-a lungul rivierei Treb. Luptele au continuat pe o porțiune de aproape 100 de kilometri. Comunicatele sunt contradictorii. Din capitala Unglaviei, Sonta, se vorbește despre operațiuni de tranșee, pentru menținerea pozițiilor actuale, pe când postul de radio Drekkko vorbește despre prezența în zonă a unui batalion de 15 - 20 de tancuri ușoare, care încă nu au intervenit. Despre consecințele luptelor dintre cele două părți nimeni nu spune nimic deocamdată. Așteptăm comunicate pentru

a vă informa la timp asupra tuturor aspectelor războiului.

BUNICUL (*în fotoliu, caută din priviri*): Oana, n-ai văzut aparatul meu pe undeva?

OANA (*nervoasă*): Ți-am spus de o mie de ori că aparatul, când nu-l pui la ureche, trebuie să stea (*apăsător*) pe televizor.

BUNICUL: Eu nu mă uit la televizor decât la muzică populară. Nu văd bine.

OANA: Nu e adevărat. Nu vezi foarte bine, dar nu-mi spune mie că nu vezi bine. Parcă n-aș ști eu cine-mi ești. Un bătrânel șmecher-șmecher. Vino să te pup. Să nu te prefaci că nu m-ai auzit. (*Accentuează fiecare silabă*): Vi-no să te pup! P, U, P.

BUNICUL: Bine, vin. (*Oana îl sărută*). Iar îți trebuie ceva mărunțiș?

OANA: Ești de comă, să știi. Nu poți să ai un bunic și să-l pupi, că el gata, te și bănuiește de buzunăreală. Da, fraiere, îmi trebuie ceva. De fapt mereu îmi trebuie ceva. Acum am o mică datorie la domnu' Gabi din bazar. Chestie de niște cercei cu ciucurași, foarte faini.

BUNICUL (*intrigat*): Păi era vorba de un ineluș pe care l-am achitat eu când am fost la piață alaltăieri. Doar știi că mă cunosc cu domnu' Gabi bine de tot. I-am spus că este cel mai mare corupător de minore din oraș. Un panglicar. Vinde toate prostiile de la care fetișcanele nu se pot abține: brățări, inele, eșarfe, cordeluțe. Bine că nu vinde și parfumuri și alifii și vopsea de păr. Sulimanuri, cum li se zicea odată.

OANA: Să știi, Bubule, că ai dreptate. Doamna Lăcrimioara a fost în Grecia săptămâna trecută și a adus de acolo tot felul de chestii drăguțe. Și niște proaste de-a noua, care nu știau că sunt puse camere, s-au apucat să vâre prin buzunare. Era tanti Mimi la stand, n-a băgat de seamă, și când a venit domnu' Gabi și s-a uitat pe cameră, din urmă, a văzut schema. S-a dus la liceu, i-a spus directorului și le-au pus pe-alea să aducă înapoi tot ce ciordiseră. Nasol moment! Nu le-au făcut nimic, dar ce rușine, îți dai seama!

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. În ultimele 24 de ore, 35 de soldați și civili poceni și-au pierdut viața, iar alte câteva zeci au fost răniți. Ei au intrat prin surprindere în zona-tampon dintre unglavi și uvarizi, încercând o separare, fie și temporară, a celor două armate aflate în plin conflict. Postul de radio Actualitatea, din Lonnia, capitala Poceniei, califică drept iresponsabile aceste infiltrații, opera unor, cităm: „aventurieri ai lui Marte. Din păcate, acest act de curaj s-a încheiat, cum era de așteptat, cu morți și răniți”, am încheiat citatul.

BUNICUL: E de vină și domnu' Gabi. Știe că e aglomerat și o lasă numai pe doamna Mimi cu clienții.

OANA: Las' că știu eu că-ți sfârâie călcâiele după tanti Mimi, de-aia treci pe la bazar când te duci la piață. Nu pentru domnu' Gabi, nici pomeneală.

BUNICUL (*înciudat*): Bine că le știi tu pe toate ca Enciclopedia Britanică.

OANA (*furioasă*): Bubule, ți-am spus să nu-mi mai zici Enciclopedia Britanică... Mă supăr, să știi...

BUNICUL: Parol?

OANA: Mă jur, e cel mai nașpa lucru care mi se poate spune. (*Apare Andra în pijamale, cu ochii închiși pe jumătate și cu bonețică pe cap*)

ANDRA: Ți-am adus aparatul, bunicule. Săr'mâna.

OANA: De ce i l-ai adus? I-am spus unde e locul aparatului, așa că să facă bine și să și-l ia singur.

BUNICUL (*o ia în brațe pe Andra și o sărută pe frunte*): Andra mi-a adus aparatul pentru că mă iubește.

OANA: Și eu nu te iubesc? Numai că ea este o prefăcută și o profitoare. Știe că o bagă toată lumea în seamă. Vine în salon nepieptenată, cu ochii cârpiți, pentru că i-e lene să treacă mai întâi pe la baie.

ANDRA: Bine că ești tu harnică. Te trezești mai devreme ca să stai o oră în baie, să te aranjezi.

Altfel, nemachiată, nu te-ar mai cunoaște lumea pe stradă. (*Pleacă spre baie*).

OANA (*vorbește din ce în ce mai tare în fața oglinzii, pe măsură ce sora ei se îndepărtează*): Lasă că știu eu că ți-e necaz că nu ți-am dat oja portocalie. Nici nu ți-o dau, să știi...

BUNICUL: De ce vă certați? Dacă ați fi fost ca noi, șapte frați într-o casă, ce ați fi făcut?

OANA: O mai cert, că e prea de tot. Mama mi-a zis să nu-i dau oja, că fetițele nu-și fac unghiile. Doamna se supără la școală, dacă le vede cu

ghearele pictate. (*Apare Claudia, în ținută comodă, de casă.*)

CLAUDIA: Rog întreg familionul să treacă pe la bucatărie pentru micul dejun. Săru'mâna,

bunicule! Oana, sper că ne-am înțeles?!

OANA: Ciao, mama! O să merg cu Andra, când vine de la baie. Ce avem?

CLAUDIA: O să vezi pe masă. Să nu încerci să nu mănânci, că ne certăm și e păcat.

BUNICUL: Augustus s-a trezit?

CLAUDIA: Da, s-a trezit și Moș Martin. Dar se mai gândește la ziua de ieri, că a trecut.

BUNICUL: Lasă, că a lucrat până târziu. Cum bine știi, eu am în continuare probleme cu somnul, mă tot învârt de pe-o parte pe alta până să adorm. L-am auzit mergând de mai multe ori la bucatărie aseară, cel puțin înainte să ațipesc.

CLAUDIA: Hai, du-te și dumneata cu fetele și ai grijă la cea mare, să mănânce, că iar are de gând să slăbească, de parcă ar avea de unde.

OANA (*iese, uitându-se încă o dată în oglindă, spre stânga scenei, cântând un refren la modă*):

„Mi-ai intrat în cap/ Și nu știu ce să fac/ Că mi-ai pus capac/ Nu știu cum s-a-ntâmpat...”

ANDRA (*s-a schimbat de pijamale și traversează scena*): Hai, Bubule, mergem amândoi.

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Trupele Poceniei au atacat barajul hidrocentralei de la Perucea, importantă pentru alimentarea cu

energie electrică, în special a oraşului divizat Bladar.

CLAUDIA (*Aranjează fotoliile în scenă, ridică scame de pe jos*): Fetele astea... nimic n-ar face... se uită numai în spinarea mea, de parcă n-ar avea ochi să vadă că e dezordine. Şi de învăţat le-am învăţat, Dumnezeu mi-e martor... (*Apare Augustus.*)

AUGUSTUS: Ce faci, doamna, vorbeşti singură?

CLAUDIA: Uite, mă supăr pe fetele astea ale mele care nu se-ngrijesc deloc să fie ordine.

AUGUSTUS (*o îmbrăţişează*): Îmi aduci şi mie, te rog, o cafea?

CLAUDIA: Ai mâncat ceva?

AUGUSTUS: Da, am luat o feliuţă de pâine prăjită cu puţin unt.

CLAUDIA: Atunci, de ce nu ţi-ai pus domnia-ta şi cafea?

AUGUSTUS (*acelaşi joc*): Pentru că îmi place să mă autoserveşti domnia-ta.

CLAUDIA: Iar mă iei peste picior?

AUGUSTUS: Eu, dar cum mi-aş permite aşa ceva în casa nevestei mele?...

CLAUDIA: Puteai să-ţi imaginezi că eşti singur.

AUGUSTUS (*mucalit*): Draga mea, mă aflu într-o teribilă pană de imaginaţie. Când sunt cu tine, mi-e absolut imposibil să-mi închipui că sunt singur...

CLAUDIA (*dulce*): Vezi că s-ar putea să mă enervezi. (*Îl îmbrăţişează.*)

AUGUSTUS (*o sărută*): Şi ştii ce faci când te enervezi? Îmi aduci o cafea cu puuţină frişcă.

CLAUDIA: Da, domnu', am preluat comanda. Domnu' va fi servit în câteva minute. Ar putea să-ți fie un pic rușine pe la botic. Când sunt liberă de la lucru, ai putea să-mi aduci chiar dumneata cafeaua. (*Iese spre stânga.*)

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Mii de mercenari și voluntari din diferite țări luptă acum în armata uvarizilor. Ceea ce îi atrage în acest război este dorința de a-și arăta în mod vădit ostilitatea față de creștini, pe care îi consideră, potrivit postului de radio din Lonnia, cităm: „ al doilea val de conchistadori, întrucât Cruciadele nu s-au terminat, ci au izbucnit din nou, cu și mai mare violență, în Asia Mică, între Tigru și Eufrat, pe malurile Gangelui și Fluviului Galben și în Peninsula Coreea.”Am încheiat citatul. (*Intră Andra cu un braț de cărți și se așază la masă.*)

AUGUSTUS: Avem mult de scris, domnișoară?

ANDRA: N-am mult de scris, dar trebuie să învăț două strofe dintr-o poezie în limba franceză. Așa că o să mă ajuți tu.

AUGUSTUS: Dar știi, eu nu sunt profesor...

ANDRA: Ești traducător, mi-a zis mami, e tot aia... Oricum știi mai multă franceză ca mine. Poate mai mult și ca doamna.

AUGUSTUS (*se așază la masă, lângă ea*): Am și studiat, cu siguranță, mai mult. Dar dânsa are experiență să lucreze cu copiii ca tine. Pe când eu, nu prea știu ce ar trebui făcut.

ANDRA: Știi să citești poezii?

AUGUSTUS: Asta fără îndoială, mai ales că și traduc poezii din franțuzește.

ANDRA: Ai văzut? Tu citești, eu sunt atentă, mai citești o dată, apoi citesc eu și mă corectezi. E simplu.

AUGUSTUS: Cum se cheamă poezia?

ANDRA: **Ofelia**, de Arthur Rimbaud.

AUGUSTUS: E cam lungă...

ANDRA: Asta cam așa e...

AUGUSTUS: Nu trebuie să și traduci?

ANDRA: Doamna ne-a citit poezia în clasă și ne-a spus că o să ne traducă așa, la rând, ca să avem o idee cât de cât. Și a mai zis să învățăm două strofe care vrem noi. (*Intră în scenă și ceilalți. Claudia îi pune lui Augustus ceașca de cafea pe masă, iar el mulțumește cu o înclinare a capului, în liniște.*)

CLAUDIA: Faceți lecțiile împreună?

AUGUSTUS: Domnișoara Andra are ceva de învățat în limba franceză. Nu e mult și nu e foarte greu. Două strofe dintr-o poezie.

OANA (*răsfoiește un număr din **Bravo***): Limba franceză... Deloc nu-mi place... mie-mi place engleza.

AUGUSTUS: E bine să le știi pe amândouă. Iar, dacă mai înveți și germana, e perfect.

OANA: Germana e și mai urâtă ca franceza. Și am auzit că e și grea din cale-afară. Nașpa, nașpa.

CLAUDIA: Vai, domnișoară, dacă aș fi avut eu ocazia, ca tine, să învăț limbi străine, aș fi mâncat cartea și n-aș mai fi făcut atâtea mofturi.

BUNICUL (*înciudat*): Dacă ți-a trebuit să te măriți imediat după liceu și ai lăsat naibii facultatea...

CLAUDIA (*nervoasă*): Lasă, că și cu facultatea...

AUGUSTUS (*către Oana*): Poezia Andrei se numește **Ofelia**. Știi în ce piesă este acest personaj?

OANA: Of corse. În Hamlet. S-a dilit pentru că el îi refuză dragostea și-i spune să meargă la mânăstire. Cred că se îneacă sau ceva de genul.

BUNICUL: Nepoata mea știe multe, numai că vorbește cam colorat, ca alții de vârsta ei. Noi i-am pus și o poreclă: Enciclopedia Britanică.

OANA: Bunicule, să știi că m-am supărat definitiv pe tine. E posibil așa ceva, să bați toba prin tot cartierul!? Or să strige toți disperării după mine „Enciclopedia”. De toată jena! (*Se ridică și iese în stânga scenei. Se aude televizorul dat foarte tare câteva secunde, apoi totul intră în normal*)

ANDRA(*care în tot acest timp a privit în carte, concentrată*): Haideți să vă citesc strofele pe care vreau să le învăț!(*Se ridică în picioare și recită copilărește, cu voce egală.*)

Ophélie

Sur l'onde calme et noire ou dorment les étoiles

La blanche Ophélie flotte comme un grand lys

Flotte très lentement, couchée en ses

longues voiles...

- On entend dans les bois lointains des hallalis.

*Voici plus de mille ans que la triste Ophélie
Passe, fantôme blanc, sur le long fleuve noir
Voici plus de mille ans que sa douce folie
Murmure sa romance à la brise du soir.*

AUGUSTUS (*aplaudă cu putere, entuziasmat*):
Minunat, ai citit grozav! Sunt primele două strofe
și le-ai citit aproape fără greșală.

BUNICUL: E nepoata mea cea mică, ce-ați
crezut...

CLAUDIA: Ar putea recita și la serbare. Mai
învață în plus o strofă și spune poezia pe scenă,
de Crăciun.

ANDRA: Cuvintele nu sunt prea grele. Unul nu-l
știi, atât.

AUGUSTUS: Ce cuvânt nu știi?

ANDRA: Hallalis.

AUGUSTUS: E un cuvânt rar. Sunt strigătele
gonașilor care se aud în pădure la vânătoarea de
cerbi.

ANDRA: Cerbii se vânează? Eu știam că sunt
ocrotiți...

AUGUSTUS: Pe vremea când Rimbaud a scris
poezia, se vânau. Erau mulți.

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri.
Primele avioane de luptă ale Forțelor
Internaționale au sosit la mai multe baze din
vecinătatea Poceniei, pentru a asigura o zonă de
exclusivitate în spațiul aerian interzis. Pe fondul
acestor pregătiri au continuat luptele cu lovituri

de obuze care au căzut în orașul divizat Bladar, în sectorul dominat de uvarizi. Cel puțin 20 de persoane au fost ucise sau rănite.

BUNICUL: Lucrurile par să se complice din ce în ce mai mult acolo. Mai ales dacă vor interveni cu bombardamente și Forțele Internaționale.

AUGUSTUS: Au mai mult scopul să-i descurajeze pe cei prea înfierbântați.

BUNICUL: Să-i descurajeze? Nu știi ce vorbești. Cu toții sunt atât de încăpățânați, încât, doar dacă se epuizează cu totul, au să cedeze. Eu îi cunosc de când am fost cu trenurile să ducem materiale la hidrocentrala Perucea, de pe râul Treb.

AUGUSTUS: Ai fost în Republica Uvară?

CLAUDIA: N-ai știut? Bubu a umblat prin toată Europa ca mecanic de locomotivă.

ANDRA: Ce rău îmi pare că ai ieșit la pensie și nu mai poți să mă iei și pe mine să mă plimbi.

BUNICUL: Oricum n-aveam voie să luăm cu noi copii, draga bunicului...

OANA (*care a revenit în salon*): Nici dacă erau mai mari, așa ca mine?

BUNICUL: Nici chiar așa. Regulile au fost foarte stricte. Gândiți-vă că vagoanele circulau complet sigilate și doar inginerii aveau acces la ele când erau descărcate pentru montaj. Patru luni am stat acolo până trenul a fost golit complet. Toți erau harnici, indiferent ce erau: unglavi, poceni sau uvarizi. Au lucrat zi și noapte, fără întrerupere, ca să nu ne plătească nouă mult staționarea pe linia ferată. Eu cred că seriozitatea asta în muncă vine

de pe vremea când toți făceau parte din Imperiu. Imperiul s-a destrămat, dar atitudinea a rămas.

CLAUDIA: Și ce i-a apucat să facă război?

BUNICUL: Noi am fost șapte frați acasă. Tata a avut zece pogoane de pământ. Chiar o lua pe mama peste picior, când ei îi era lumea mai dragă: „Tu știi de ce te-am luat eu pe tine, fa, Mario? Aveai cinci pogoane de pământ, de-aia.” Mama nu știa carte, dar nu se lăsa la el, îi răspundea: „Vezi că ești bătrân și nejudecat. Parcă numai eu am avut pământ în sat... Erau altele care au avut de două ori sau de trei ori mai mult decât mine, și nu le-ai luat pe ele, urâciosule!” Când surorile mele au crescut și s-au măritat, au primit fiecare, în mod egal câte un pogon și n-a ieșit niciun scandal, niciun proces. Așa ar fi trebuit să se-nțeleagă și ăia.

AUGUSTUS: Într-un fel se înțeleg oamenii în familiile serioase, altfel se înțeleg țările.

BUNICUL: Ori nu s-au mai înțeles ei, ori i-au întărâtat alții.

AUGUSTUS: E clar că au existat dintotdeauna interese în zonă.

BUNICUL: Au încercat să-i despartă, să le facă țări separate, dar nu se poate pur și simplu. Aici este o localitate de unglavi, dincolo una de uvarizi sau de poceni. Harta lor e ca blana leopardului. Pată albă lângă pată neagră. Ori trăiesc în bună înțelegere, ori se țin numai de hartă. Și sunt din cale-afară de încăpățânați. Foarte răzbunători.

CLAUDIA: Dar mor atâția oameni, bunicule.

BUNICUL: Lor nu le pasă. Spun că sângele cere sânge. Parcă în alte țări n-a fost la fel?! Era un nobil mai răsărit, într-un castel, avea oștenii lui și se războia 10 ani cu vecinul, pentru că vânase iepuri pe domeniile sale.

AUGUSTUS: Totuși, trăgeau cu arcul, nu cu obuzierele, care omoară atâția oameni.

BUNICUL: Putem gândi ca niște contabili: în ziua cutare au murit X oameni. Mureau și atunci, când lumea era mai puțină. O viață pierdută prostește pe front, e o viață pierdută. Nimic nu-l mai întoarce pe soldat în brațele mamei sale. Și uneori nici nu se mai știe unde a căzut, unde a fost îngropat, dacă a mai fost îngropat.

CLAUDIA: Augustus, știi că noi avem un obicei al nostru, atunci când facem sarmale. Mergem cu toții în bucătărie și fiecare are o misiune.

OANA (*enervată brusc*): Of, iar o să-mi odorizez freza cu miros de ceapă prăjită...

CLAUDIA: Domnișoara nu are și gătitul printre pasiuni. Dacă ar fi vorba de muzică, de dans, de lenevit, ar fi minunat.

ANDRA: Ai uitat de filme.

OANA: Bine că te bagi tu, ca musca-n lapte. Poate te iau un pic de moț, ia vezi...

BUNICUL: O să mă ocup eu de ceapă, dar învelești sarmale cu mami.

OANA: O, nu, să mă ung pe mâini, să-mi intre umplutura pe sub unghii, groaznic...

ANDRA: Oricum o să stai două ore după aia la baie.

OANA: Eu parcă ți-am promis ție ceva, mai ții minte?

BUNICUL: Hai, gata, la bucătărie toată lumea!

CLAUDIA: Te-am lua și pe tine, dar n-avem loc să ne învârtim toți acolo.

AUGUSTUS: Eu nu primesc chiar nimic?

CLAUDIA: Hai, lasă, că nu rămâi păgubaș. *(Se aplecă în fotoliu și îl sărută.)*

ANDRA: Și eu îți mulțumesc pentru ajutorul dat la poezie.

AUGUSTUS: Pentru puțin, oricum știi să citești foarte bine.

OANA: N-o mai lăuda atâta, că-i crește adrenalina. *(Se duce la oglindă și iese din scenă cântând): „Mi-ai intrat în cap/ Și nu știu ce să fac...” (Ies din scenă și ceilalți).*

RADIOUL *(după o pauză de efect)*: Aici Radio Vital. Transmitem știri. În zonele din jurul aeroportului din Drekkko au continuat luptele dintre armata uvaridă și forțele paramilitare unglave. Nu au fost comunicate deloc cifre în privința victimelor confruntării.

(Întins în fotoliu, Augustus pare să viseze. Scena se scufundă parțial în întuneric. Pe ecranul din spatele scenei se derulează cu zgomot imagini de front din Al Doilea Război Mondial. Salve de aruncătoare de proiectile de pe camioane, focuri trase de tunuri. Tancuri. Militari aflați în plină ofensivă. Imagini ale războiului total. Apoi rumoarea de front este redusă treptat. Se aude vocea lui Augustus recitând cu putere):

Stea înecată în roșu

de Rad Martinovici

*Poteca grădinii e plină
de sângele martirilor.
Nu poate vântul
să bată în crengi
până nu le scutură de acolo cenușa.
Ciuruite sunt câmpurile tale, patrie,
de gropile obuzelor explodate,
căci în loc de grâul mănos
s-a semănat
sămânța furtunii.
Steaua s-a prăbușit
În pieptul sfârtecat al eroului
și din inima sa îi
luminează cocioaba
unde fiul lui silabisește pe carte:
Pa – ce, pa – ce.*

*Se va înălța cât muntele fiul
Și va ara cu privirea
câmpia onoarei:
„Aici s-a ridicat la cer
cu steaua înecată în roșu
sufletul eroului.
Al eroului neștiut
decât de dorul meu
fără hotare.”*

(Se face liniște, imaginile de pe ecran dispar, scena este luminată din nou. Augustus continuă să rămână întins în fotoliu).

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. 600 000 de refugiați unglavi sunt la limita supraviețuirii. Ei au emigrat din Pocenia și Republica Uvară pe teritoriul Unglaviei, dar capacitatea de cazare și îngrijire existentă este departe de necesitățile momentului. Crucea Roșie Internațională s-a implicat masiv cu medici și echipamente, dar cu greu poate face față exodului. Există riscul malnutriției, dar și cel al izbucnirii unor epidemii. *(Intră Claudia)*

CLAUDIA *(surprinsă)*: Ei, domnul a adormit... Se pare că asupra dumatile cafeaua mea cu frișcă a avut un efect contrar.

AUGUSTUS: Da, se pare că am ațipit un pic. Ați terminat sarmalele?

CLAUDIA: Am terminat, dar cu gălceavă, ca de obicei. *(Intră fetele. Oana se duce direct la oglindă unde se maimuțărește puțin, fredonând)*

ANDRA: Eu am să-mi învăț poezia. Când am să știu bine prima strofă, am s-o spun.

OANA: Mami, după-amiază pot să merg și eu pe la Corina?

CLAUDIA: De ce să mergi la Corina, ea vine vreodată pe la tine?

OANA: Ți-am zis că n-o lasă maică-sa, vrea s-o vadă tot timpul cu cartea în mână. E groaznic! Măcar când mă duc eu mai ascultăm muzică, mai punem un film pe video.

ANDRA: Mai stați cu Cosmin pe messenger două ore...

OANA: Vezi că la bucătărie ai scăpat, cred totuși că o să te coafez puțin.

CLAUDIA: Fetelor, iar vă certați? Zău, așa, parcă ați avea ceva de împărțit. *(Intră și bunicul.)*

BUNICUL: Deja începe să se simtă miros de sarmale în bucătărie.

ANDRA: Cred că știu primele două versuri. Mă ascultați?

OANA: Domnișoara Andra în plin show... *(Soneria se aude prelung și strident. Bătăi puternice în ușă.)*

CLAUDIA: Oare cine să fie așa de nerăbdător la ora asta?

OANA: Mă duc eu, mami! *(Se întoarce cu doi ofițeri în uniforme, cu pistolul la șold.)*

PRIMUL OFIȚER: Bună ziua! Suntem chestorul Novac și comisarul Nistor de la Siguranța Statului. Îl căutăm pe domnul Muntean Augustin.

AUGUSTUS: Da, eu sunt, s-a întâmplat ceva?

PRIMUL OFIȚER: Va trebui să veniți cu noi pentru o cercetare.

AUGUSTUS: Ați putea să-mi spuneți, totuși, despre ce este vorba?

PRIMUL OFIȚER: Așa am primit ordin de la București și trebuie să-l punem în executare.

AUGUSTUS: Am să vă rog să luați prânzul fără mine. O să mănânc și eu când mă-ntorc.

AL DOILEA OFIȚER: Doamnă, ar fi bine să-i puneți câteva schimburi, pijamale, aparatul de

ras, un flanel. Cercetarea ar putea să dureze și nu are voie să primească vizite pe timpul anchetei.

AUGUSTUS: Anchetă, ce anchetă?

CLAUDIA (*retrăgându-se*): Imediat pregătesc o sacoșă. (*Iese din scenă.*)

BUNICUL: O anchetă este un lucru foarte serios. Înseamnă că există o acuzare.

PRIMUL OFIȚER: Nu vă putem spune nimic, deocamdată. Așa prevede protocolul nostru în privința anchetelor speciale.

ANDRA: Și pe mine cine mă ascultă poezia?

OANA: Ei, asta-i acum, nu vezi că-l arestează?

AUGUSTUS: Domnilor, sunt arestat?

PRIMUL OFIȚER: Nu sunteți arestat, sunteți chemat pentru cercetări.

AUGUSTUS: Da, dar înțeleg că voi fi reținut în timpul cercetărilor.

PRIMUL OFIȚER: Este procedura standard, ca, pe timpul anchetei, cel anchetat să nu ia legătura cu persoane apropiate. Haideți să mergem.

AL DOILEA OFIȚER: Vă rugăm să-i dați doamnei această carte de vizită cu adresa noastră. Poate să vină și mâine. Noi vom prelua bagajul.

PRIMUL OFIȚER: Vă rugăm să ne scuzați pentru deranj! Bună ziua! (*Ies din scenă toți trei, cu Augustus la mijloc. Bunicul și fetele sunt înmărmuriți. Apare Claudia cu o sacoșă în mână. Bunicul îi întinde cartea de vizită. Ea citește și se prăbușește în fotoliu.*)

CORTINA

ACTUL III

Interiorul unei săli de anchetă cu mobilier de lemn netapițat. În perete este radioul. Pe un birou se află un telefon fix cu fax, un calculator, o imprimantă.

*Cei doi ofițeri sunt îmbrăcați civil.
Scena este semiobscură cât timp se aude radioul.*

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Premierul nostru va face o vizită în Republica Pocenia în perioada 24-25 ianuarie, la invitația omologului său, a informat purtătorul de cuvânt al Afacerilor Străine. Discuțiile vor fi consacrate relațiilor bilaterale precum și unor aspecte privind stabilitatea, securitatea, dezvoltarea economică și cooperarea în regiune. În continuarea prezenței sale în zonă, în perioada 25-26 ianuarie, premierul nostru se va deplasa pentru o vizită similară în Republica Uvară.

PRIMUL OFIȚER: Domnule Muntean Augustin, te-am chemat aici să-ți punem câteva întrebări. Prima întrebare este clară. De ce ne faci, domn'e, greutate? N-avem noi destule pe cap, acum cu

războiul? Trebuie să fim foarte atenți la frontiere și vii dumneata și ne subminezi munca. De ce ne faci greutăți?

AUGUSTUS: Nu înțeleg ce greutăți aș putea face eu cuiva, așa cum nu înțeleg de ce mă aflu aici și cine sunteți de fapt dumneavoastră.

PRIMUL OFIȚER: Nu înțelegi, ai? Dar asta ce-i, domnule? (*Aruncă pe masă un teanc de reviste. Sunt de același fel; se înțelege că fuseseră adunate de la adrese diferite.*) Revista **Dunărea**. Unde dumneata ești redactor-șef.

AUGUSTUS: Nu văd ce legătură poate avea o revistă literară cu războiul sau cu activitatea pe care spuneți că o desfășurați dumneavoastră.

PRIMUL OFIȚER: Tot ții morțiș să afișezi aerul ăsta nevinovat, de om care nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Ia uite aici tema revistei: *Creații literare ale diasporei unglave. Gesturi culturale ale supraviețuirii.*

AUGUSTUS: Domnilor, tot nu înțeleg ce am făcut eu rău. Am tradus din limba franceză câțiva scriitori care nu sunt toți unglavi. Sunt și poceni și uvarizi. Ei au publicat în Franța, pentru că nu mai puteau publica în țările lor, datorită cenzurii de război. A fost un fel de unire simbolică, arătând că ei, scriitorii, se solidarizează între ei, refuzând dezbinarea și conflictele.

PRIMUL OFIȚER: Da, și ai ales cele mai periculoase nume: Mirko Iovanovici, Nebomir Kula, Milorad Borici, Rad Martinovici. Păi, știi dumneata că prostiile astea pe care le-ai tradus sunt pe cale să stârnească un scandal diplomatic

între guvernul nostru, renumit pentru permanenta sa stare de neutralitate, și cancelariile unglave? Vuiesc birourile, domnule, și dumneata n-ai habar, acum când s-a anunțat vizita premierului în Unglavia și s-a instituit cod roșu de control maxim. Dumneata faci nevinovate traduceri, așa-i?

AUGUSTUS: Am făcut traduceri respective pentru că am fost rugat de câțiva prieteni din redacția revistei. Nu m-a plătit nimeni pentru asta. Ei m-au rugat și le-am respectat dorința.

PRIMUL OFIȚER: O să-i luăm la întrebări și pe dumnealor, să vedem care sunt ramificațiile acestei mișcări subversive și mai ales cine vă plătește, cred că nimeni nu muncește pe degeaba. Există informații că în chestiune ar fi implicată propaganda unglavă de război.

AUGUSTUS: Domnilor, n-am fost plătiți de nimeni, revista de-abia poate apărea, prietenii mei fac eforturi grozave ca să o editeze.

PRIMUL OFIȚER: Atunci de unde ești matale așa de bine înțolit? Cine ți-a dat hainele? Fanfara militară după spectacol, cirul Globus? Cine ți le-a dat?

AUGUSTUS: Am o bună colaborare cu cele două notariate din oraș care își trimit la mine clienții pentru traduceri autorizate. E mult de muncă, de când cu fabricuța franțuzească de volane. Am atestat, plătesc impozite, se poate verifica. Nu primesc sume teribile, dar se câștigă mulțumitor. După cum văd, cred că asta deja știți.

PRIMUL OFIȚER: Te rog să afli, domnule comisar, cum stă la Fisc dumnealui, că poate așa ne dăm mai ușor seama.

AL DOILEA OFIȚER: Am înaintat deja o cerere în speța asta, pentru că m-am gândit că mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să facem verificări. Urmează să ne trimită situația prin fax cât pot ei de repede, așa am fost asigurat.

PRIMUL OFIȚER: Spune-mi, totuși, de ce l-ai tradus tocmai pe Milorad Borici, banditul ăsta, care o ține sus și tare că nu mai vrea să scrie în limba unglavă cât timp războiul va continua și cercurile influente ale Occidentului nu fac nimic să oprească masacrele. Milorad Borici! I-auzi ce titlu traduci dumneata: *Sila de a avea o patrie asasină*. De ce n-ai tradus mai degrabă *Îndrumătorul de pomicultură* al lui Vuk Rudinka? Poate găseai o editură serioasă ca să-ți plătească bine și aduceai și un util serviciu patriei care, pe moment, n-are suficiente mere și importă masiv banane.

AUGUSTUS: Profilul revistei este unul strict literar, neavând nicio legătură cu alte zone ale vieții în societate.

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Unglavii uvarizi au eliberat joi, sub presiunea oficialilor Pactului de pace, trei dintre cei 16 civili răpiți zilele trecute și au promis că-i vor pune în libertate și pe ceilalți, cât mai curând posibil. Guvenul uvarid a protestat pe lângă conducerea Pactului față de reținerea civililor, acuzând autoritățile unglave de violarea

acordului de pace de la Accro, ce garantează libera circulație a persoanelor. Aceste plângeri au pus reprezentanții Pactul într-o situație extrem de delicată, care au replicat că mandatul trupelor sale prevede doar dezangajarea militară a beligeranților, nu și alt tip de operațiuni.

PRIMUL OFIȚER: Am primit sesizări până și din partea Bisericii, domnule. Ia citește, domnule comisar, fragmentul dat cu markerul, din scrisoarea de la Episcopie.

AL DOILEA OFIȚER: Am înțeles, să trăiți. Să citesc și din articolul ăla?

PRIMUL OFIȚER: Da, bineînțeles, mai ales din articolul lui Milorad Borici.

AL DOILEA OFIȚER: *Ținem să vă atragem atenția că, în articolul publicat de revista **Dunărea** în traducere, este adusă o gravă atingere credinței ortodoxe, întrucât se incită în mod cât se poate de explicit la un act de renunțare teologică și de recurgere la practici de cult necreștine, fără nicio legătură cu ritualurile noastre sacre. Ați spus să citesc și paragraful acela din articolul cu pricina, căci el este incriminat.*

PRIMUL OFIȚER: Citește-l, citește-l, poate acum, în al doisprezecilea ceas, o să-și dea seama și domnul Muntean cum se joacă cu focul.

AL DOILEA OFIȚER: Iată citatul „*Dacă Dumnezeu de acum nu ne ajută, ne vom întoarce la zeii păgâni ai strămoșilor noștri care dorm de aproape două mii de ani. Vom aprinde rugurile până la cer și vom arde pe altarele de jertfă de o*

sută de ori o sută de fecioare. Războinicii noștri vor bea din apa sfântă a Istrului celui mare și vor depune jurământul de sânge al luptei până la unul împotriva dușmanilor patriei.”

PRIMUL OFIȚER (*vizibil enevat*): Vor să ardă zece mii de fete, să înnebunești...

AUGUSTUS: Este un text al unui poet, care exagerează în mod intenționat totul.

PRIMUL OFIȚER: Cum exagerează, domnule, scrie cât se poate de clar că Dumnezeu în care spunem că eu și dumneata credem, nu mai corespunde și trebuie schimbat.

AUGUSTUS: Este o mânie metafizică, o durere extremă, care, într-un text de tip poetic, are alt sens decât cel obișnuit.

PRIMUL OFIȚER: Care text poetic, domnule, că e scris în proză, măcar atâta mai știm și noi de prin liceu, nu e în versuri.

AUGUSTUS: Nu forma textului contează, ci conținutul. Grad Martinovici este un scriitor indignat de drama țării sale și de aceea se exprimă așa, vorbind despre *patria asasină*.

AL DOILEA OFIȚER(*cu foile de la fax în mână*): Avem situația de la Finanțe. Nu e nimic suspect. Toate veniturile domnului au fost impozitate și nici nu e vorba de sume exagerate.

PRIMUL OFIȚER: Poate că domnul Muntean a primit bani în mână, ca să nu dea de bănuț. De la domnul Horst Schulz, de exemplu.

AUGUSTUS: Este colegul meu de facultate și ne-am văzut anul trecut după 15 ani. De unde știți de el, ne-ați urmărit?

AL DOILEA OFIȚER: Bineînțeles că am făcut și asta. După cum spune domnul general Onescu, de la centru: *Fiți vigilenți, băieți, fiți vigilenți!* Vine colegul dumitale, ziarist, cetățean german, din Unglavia și vă întâlniți aici, sub nasul nostru și noi să nu știm? Păi atunci, la ce ne plătește statul, să stăm degeaba? V-ați întâlnit la restaurantul Lebăda, de pe insulă. Atunci vă putea da banii pentru revistă.

AUGUSTUS: El era aproape lefter atunci. Făcuse un ocol zdravăn ca să ne întâlnim în amintirea vremurilor bune și nu-i intraseră banii pe card. V-am spus că pentru revistă am avut bani din sponsorizări, sunt documente contabile. Am primit și de la comisarul-șef Badea, care mi-a fost coleg de școală.

PRIMUL OFIȚER (*surprins*): De la Badea, comisarul-șef de la județ?

AUGUSTUS: Da, dar m-a rugat să nu-i trec numele pe lista sponsorilor, să nu zică unii și-alții că ajută cultura ca să se laude. Mi-a zis, la el în birou, când eram singuri: *Ia, bă, tu, banii ăștia că știi tu ce să faci cu ei, doar ne cunoaștem de atâta vreme.* Puteți să-l sunați și să-l întrebați, dar nu cred că i-ar conveni. Și nu cred că i-ar conveni nici ce faceți dumneavoastră aici cu mine.

PRIMUL OFIȚER: Dânsul este la Poliție, noi la Siguranță, nu amestecăm lucrurile.

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. În capitala Austriei au început joi, sub egida Organizației de Securitate, negocierile cu ușile închise asupra măsurilor de destindere militară și

dezarmare din Unglavia, Pocenia și Republica Uvară. Prevăzute de Acordul de pace de la Accro, semnat la Paris, convorbirile, lansate la nivel de miniștri de externe, vor continua până la realizarea unui acord solid de nonbeligeranță între cele trei țări.

AL DOILEA OFIȚER: Domnule Muntean, vă rog să poftiți la biroul meu și să completați formularele pe care le aveți acolo. Dacă aveți nelămuriri undeva, vă rog să-mi spuneți.

AUGUSTUS: Trebuie să încep din capul locului cu marea mea nelămurire: De ce trebuie să fac eu toate astea câte mă puneți să fac?

AL DOILEA OFIȚER: Vă rog mult să nu ne faceți greutăți, domnule Muntean. Luați loc și completați formularele de pe birou. V-aș ruga să le completați pe toate. Mulțumesc!

(Augustus se așază și începe să scrie. Scena următoare trebuie jucată în așa fel încât să se înțeleagă că discuția de la telefon nu este auzită decât de Primul ofițer și de spectatori. Augustus și Al doilea ofițer, gesticulează mimând mici probleme în completarea formularelor, fără a rosti nicio replică. Conversația următoare se aude tare în difuzoare. Sună telefonul.)

PRIMUL OFIȚER: Alo, da!

VOCEA: La telefon generalul Onescu. Vreau să vorbesc urgent cu chestorul Novac.

PRIMUL OFIȚER: Ordonăți, chestor Novac la telefon.

VOCEA: Ați aflat ceva de la Muntean Augustin?

PRIMUL OFIȚER: Cu onoare vă raportează că

n-am aflat nimic față de ce știam și, dacă-mi permiteți, nici nu cred că vom afla ceva. Țsta e complet aerian, el știe una și bună, că au făcut revista pentru a se solidariza cu scriitorii ăia de la Paris.

VOCEA: De la Fisc n-aveți nimic?

PRIMUL OFIȚER: Nu avem, domnule general, vai și-amar de câștigurile lui.

VOCEA: Relații cu cetățeni străini?

PRIMUL OFIȚER: Doar întâlnirea cu neamțul, colegul lui. Am verificat la Universitate și este adevărat că au fost la studii în același timp. Unul la franceză, celălalt la germană. Mai mult, în România ăsta i-a dat bani neamțului, pentru că rămăsese lefter la sosirea din Unglavia. Abia mai târziu i-au băgat ai lui banii pe card.

VOCEA: E clar că nu avem nimic, ne-au pus pe drumuri niște ageamii. Dar, până trece vizita premierului în zona de conflict, pe traducător nu-l putem lăsa liber.

PRIMUL OFIȚER: Sunt câteva luni până atunci...

VOCEA: Cine știe ce mai poate publica, materialele de propagandă circulă necontrolat peste tot. E mai prudent să nu aibă legături cu nimeni, nici cu familia. Vorba vine, că nu este legitim cu femeia aia.

PRIMUL OFIȚER: Am înțeles, să trăiți!

VOCEA: Chestionare la două-trei zile, știți voi cum se face, doar nu vă învăț eu acum.

Și mai ales să nu întrebuițați termenul „deținut”, ci „persoană în cercetare”.

PRIMUL OFIȚER: Am înțeles, să trăiți!

VOCEA: Să fiți atenți ca hrana și igiena să fie de bună calitate. Nu vreau să avem discuții pe tema asta. Doar contactele să fie tăiate. Fără telefon, fără radio, fără televizor. Este clar, nu?

PRIMUL OFIȚER: Am înțeles, să trăiți!

(Se revine la atmosfera din biroul de anchetă.)

AL DOILEA OFIȚER: La chestionarul patru am să vă rog să vă mai gândiți. Poate ne spuneți ceva în plus mâine.

AUGUSTUS: Nu pot pleca acasă?

PRIMUL OFIȚER: Mai sunt câteva chestiuni de lămurit și nu vă putem lăsa liber. Deocamdată.

(Lumina în birou scade treptat, spre semiîntuneric)

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Unglavii și uvarizii au eliberat duminică majoritatea prizonierilor de război, acțiunea petrecându-se, însă, cu întârziere. 74 de prizonieri uvarizi, capturați de unglavi, au sosit pe aeroportul din Bladar, la bordul a două autocare, venind de la închisoarea Klam, din sud-estul Republicii Uvare. 65 de prizonieri, deținuți de forțele unglave, au fost eliberați în contrapartidă. Comisarul de pace a afirmat că tratamentul aplicat tuturor prizonierilor în timpul detenției se încadrează în parametri aproximativ normali.

CORTINA

ACTUL IV

*Același decor din Actul I, la început în
semîntuneric. Radioul transmite mai întâi
muzică, în surdină.*

*Când încep știrile, volumul crește. Claudia
este la bar și calculează.*

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. Președinții uvarid și pocen au început joi discuțiile referitoare la viitorul unei posibile federații. Președintele uvarid, însoțit de primul ministru, a sosit după un zbor cu destule peripeții pe deasupra teatrului de operațiuni militare. Voința de pace există, rămâne de văzut în ce măsură aceste negocieri vor avea mai mulți sorți de izbândă, față de altele, desfășurate în trecut.

AUGUSTUS (*intră precaut din dreapta cu o mică valiză în mână și se îndreaptă spre bar*): Bună ziua!

CLAUDIA (*surprinsă, iese în fugă în fața barului și îl îmbrățișează, fără a-l săruta; cei doi rămân un timp înlănțuiți*): Augustus! O, doamne! (*îl mângâie pe cap*) Te-au eliberat...

AUGUSTUS: A dat Dumnezeu...

CLAUDIA (*frământându-se*): N-am putut să te văd, nu mi-au dat voie...

AUGUSTUS: Nici eu n-am văzut decât gardienii care-mi aduceau mâncarea. Nu pot să-mi explic de ce nu mi-au permis să vorbesc cu

nimeni. Nici radio, nici ziare, ce să mai zic de televizor... Izolare totală.

CLAUDIA: Înseamnă că nu știi că fiica ta a protestat la Paris, la ambasada noastră. La fel, câțiva scriitori din cei traduși de tine în revistă. Și un prieten al tău, ziarist, din Germania. A spus la radio, au dat și la televizor.

AUGUSTUS: Fiica mea? De unde o fi aflat?

CLAUDIA: S-a vorbit mai întâi în tot orașul, și vorba s-a dus, s-a tot dus. Ia loc, să-ți fac o cafea.

AUGUSTUS: Mulțumesc.

CLAUDIA: Am fost în audiență la colegul tău, Badea, la Poliție. I-am spus de tine, dar știa toată povestea. Mi-a zis că și lor le e frică de Siguranță, să nu vină peste ei, să-i ia la întrebări.

AUGUSTUS: S-a știut și în timpul anchetelor că Badea mi-a fost coleg, dar ăia nu s-au sinchisit câtuși de puțin de chestia asta.

CLAUDIA: Am fost și la garsoniera ta să fac curățenie. Cheia e la mine, la bar.

AUGUSTUS: Înseamnă că florile mele mai trăiesc, dacă zici că ai fost pe-acolo.

CLAUDIA: Au și înflorit unele dintre ele, dar s-au trecut, îți dai seama, în atâta timp.

AUGUSTUS: Atâta timp... Așa de greu a trecut acolo timpul, gândindu-mă la tine, la bunicul, la fete... Dar nu e nimic, viața merge mai departe.

CLAUDIA (*șovăind*): Augustus, știi, trebuie să-ți spun ceva...

AUGUSTUS: Da, spune!

CLAUDIA (*afectată*): Noi nu mai putem fi împreună...

AUGUSTUS (*se ridică brusc în picioare*): Asta-i acum! De ce, ce s-a întâmplat?

CLAUDIA: Șeful mi-a pus în vedere. Cât ai fost plecat ne-au urmărit, tot venea unul pe-aici, bea o cafea, citea un ziar, dar se vedea de la o poștă că trage cu urechea la ce vorbim noi, la ce vorbesc clienții. Șeful și-a dat seama și mi-a zis că el n-are nevoie de spectatori, că i-e și lui greu cu facturile, că nu sunt chiar toate în regulă și că, dacă se-apucă ăștia de controale, îl amendează de-l usucă. Așa că mi-a spus răspicat să nu mai am de-a face cu tine, dacă vreau să mai lucrez aici.

AUGUSTUS: Bine, dar bănuiesc că știe și el că n-am fost vinovat cu nimic, iar acuzațiile lor nu s-au dovedit.

CLAUDIA: Dovedit, nedovedit, el așa mi-a spus. Dacă reiau legătura cu tine, mă dă afară. Și ce fac eu cu fetele mele, din ce le țin? Chiar și tu, crezi că or să mai vrea ăia de la notariat să mai aibă relații cu tine? Crezi că pe ei nu i-au luat la întrebări?

AUGUSTUS: ăia n-au încotro, trebuie să colaboreze. Se pare însă că un război trebuie să aibă, obligatoriu, învingătorii și învinșii lui... În limbajul de lemn de astăzi se vorbește de „victime colaterale”.

CLAUDIA: Tu filozofezi, dar mie mi-a spus clar șefu' că nu mă ține la lucru cu toți ăștia pe cap. Crezi că ne lasă așa ușor, n-or să ne urmărească?

AUGUSTUS: M-am gândit și eu acolo că încurcătura asta va mai dura și după ce o să ies.

CLAUDIA: Uite, și tanti Mia de la Alimentară, care, ți-am spus cât e de a dracu', mă tot întreba dacă n-ai mai ieșit de la pușcărie. Că pe-aici așa vorbeau, că ești la pușcărie.

AUGUSTUS: Ei, era arestul de la Siguranță, dar, la urma urmei, ce mi-e una, ce mi-e alta, tot închis se cheamă că am fost.

CLAUDIA: Nici nu mi-am dat seama, nu ți-e foame? Vrei să mănânci ceva? Rog fetele și imediat e gata o gustare.

AUGUSTUS: Sper că îți dai seama că numai de mâncare nu-mi mai arde acum, după cele ce mi-ai spus. Și oricum, am mâncat acolo, măcar nu m-au ținut nespălat și flămând.

CLAUDIA: Tanti Mia moare de necaz că vin clienții și beau cafea la mine, nu acolo, că are și ea un automat la tejghea.

AUGUSTUS: Da, dânsa are dreptate, sunt un pușcăriaș, vin de la ocnă. E bine totuși că nu spune lumea că sunt ciumat, ca să nu mă mai atingă nimeni. *(Se așază la masă cu fața în palme.)*

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem știri. În Republica Uvară părțile beligerante s-au retras din zonele de separare și respectă acordul de încetare a focului. Se așteaptă ca toți prizonierii să fie deja eliberați, iar combatanții străini să părăsească definitiv fostele amplasamente de război.

BIDON *(intră temător, se uită în toate părțile, se apropie de bar și vorbește cu Claudia aproape în*

șoaptă): Sărutăm mâinile, doamna Claudia! Văd că i-au dat drumul domnului Augustus.

CLAUDIA: După cum vezi, este din nou liber.

BIDON: Vă rog să mă serviți și pe mine cu un ceai negru. Două pliculețe, știți doar!

(Se îndreaptă spre masa lui Augustus, își trage un scaun și se așază în liniște).

Bună ziua, domnule Augustus!

AUGUSTUS *(își ridică greu capul din palme și răspunde absent)*: Bună ziua!

BIDON: Bănuiesc că sunteți bucuros că v-au dat drumul.

AUGUSTUS: Mi-au dat drumul, e drept, dar nu cred că am scăpat. Se pare că de-abia acum încep pentru mine deconturile. *(Claudia a adus cana de ceai pentru Bidon, a auzit cuvintele lui Augustus și a plecat în grabă, răvășită, după bar.)*

BIDON *(cu degetul arătător ridicat, categoric)*: Suntem victime ale propriilor noastre paradoxuri. Încercăm să ne pricepem, să punem cât de cât ordine în viețile noastre, ori tocmai chestia asta nu merge. Suntem simultan și ordine și dezordine...

AUGUSTUS: Balanța însă se înclină și asta ne face diferiți.

BIDON: Ascultați-mă pe mine, o lume fără credință merge la pieire, ca vita la tăiere. Credeți că războiul se termină?

AUGUSTUS: Vă rog să mă credeți că aproape nu mă mai interesează subiectul ăsta infernal. *(Apar Bunicul, Oana și Andra. Andra aleargă și se*

aruncă în brațele lui Augustus, apoi se îmbrățișează cu toții.)

ANDRA: Astăzi ai ieșit? Noi nu am știut nimic.

OANA: Așa este, nu am știut nimic despre tine, doar aflam că ești în anchetă, și iar în anchetă, și iar în anchetă...

BUNICUL: Trebuie să înțelegi că fetelor le-a venit foarte greu. Sunt niște copii și atâta tot.

ANDRA: Am învățat pentru tine toată poezia „*Ofelia*”. Am spus din ea și la serbare.

Și nu m-am încurcat deloc, deloc.

OANA: Noi am discutat la clasă, la ora de dirigiență despre război și eu le-am povestit că bunicul a dus cu trenul materiale pentru hidrocentrala de la Perucea. Am fost foarte mândră să știu lucrurile astea.

ANDRA: Am auzit despre fiica ta din Franța și ne-am gândit să o invităm aici, la noi, să ne cunoaștem.

AUGUSTUS: Fiecare dintre voi v-ați gândit că o să-mi faceți o bucurie. Din păcate, noi nu vom mai putea fi o familie.

BUNICUL: Asta nu se poate, de ce, ce s-a întâmplat?

OANA: Cine nu mai vrea să fim o familie? Tu? Mama?

AUGUSTUS: Mama nu mai vrea, îi este frică.

ANDRA: Îi este frică? De cine? De ce? Mă duc s-o caut și s-o întreb.

(Apare Claudia, tulburată, ștergându-se la ochi)

ANDRA: Mamă, vrei să te desparți de Augustus? Spune-mi că nu e adevărat.

CLAUDIA: Ba este foarte adevărat. Ca să vă pot ține pe voi, de-aia ne despărțim. Eu nu pot sta fără salariu, știți ce greu ne-a fost după ce tatăl vostru a plecat. Pensie alimentară n-am avut de la el, eu nu fusesem angajată, nu primeam nici măcar șomaj. Bunicul atunci era bolnav și îi trebuiau medicamente, a fost foarte greu.

OANA: Vrei să spui că, dacă te despărți, o să ai salariu pentru noi?

CLAUDIA: Da, exact, așa mi s-a spus.

BUNICUL: Bine, dar ăsta e un șantaj.

CLAUDIA: Nu am altă soluție, bunicule. Așa mi s-a pus în vedere.

ANDRA: Augustus, tu nu ai nimic de spus?

AUGUSTUS: Se pare că mama voastră are dreptate. Probabil, o bună perioadă de timp, voi fi urmărit, ridicat din nou, anchetat și asta până la sfârșitul războiului. Este un șir de posibilități nefericite.

ANDRA: Jur că n-am să mai spun nimănui poezia, niciodată.

OANA: Iar eu am să învăț toate paginile din Enciclopedia Britanică despre acest război. Și n-o să-mi mai pese de nicio poreclă scornită din cauza asta.

BUNICUL: Chiar credeți că nu mai există nicio altă soluție decât să vă despărțiți?

AUGUSTUS: Din păcate, se pare că nu. A fost frumos ce a fost.

CLAUDIA: Haideți, fetelor, mergeți acasă. Este târziu.

AUGUSTUS: Da, fetelor, s-a făcut destul de târziu.

ANDRA: Dar noi mai vrem să stăm cu tine, să fim împreună cu toții. Ne înțelegeam atât de bine... (*Claudia părăsește din nou scena și merge în spatele barului*)

BUNICUL: Mama are dreptate. S-a făcut târziu și voi aveți teme de făcut pentru mâine.

Cu bine, Augustus. (*Se îmbrățișează.*) Ne mai vedem.

AUGUSTUS: Da, ne mai vedem.

(*Fetele vin și ele la această îmbrățișare, ca la momentul reîntâlnirii.*)

Oana, să înveți și să nu uiți.

OANA: Fii sigur că n-am să uit.

AUGUSTUS(*ridicând-o pe Andra în brațe*): Iar tu să spui poezia de fiecare dată când ai ocazia. Să te gândești la mine și să nu fii răzbunătoare. Promiți?

ANDRA: Mă mai gândesc, nu promit nimic.

BUNICUL: La revedere, Augustus!

OANA: Cu bine, Augustus!

ANDRA: Au revoir, Monsieur! Et à bientôt!

AUGUSTUS: Da, pe curând! La revedere! (*Ies din scenă toți trei.*)

BIDON(*a urmărit în liniște toată scena*):

„Bate-voi păstorul și se vor împrăștia oile!” Îmi pare rău. Fetele sunt distruse.

AUGUSTUS: Este clar că va dura mult până să-și revină, după toate întâmplările astea.

BIDON: Domnule Augustus, îmi pare bine că

v-am cunoscut. Și nu uitați: În credință, oamenii trebuie lămurii din aproape în aproape. Eu v-am spus dumneavoastră, dumneavoastră spuneți mai departe. La revedere! (*Iese din scenă.*)

AUGUSTUS: La revedere! (*Se așază și se aude un timp doar muzica de la radio, în surdină.*)

CLAUDIA (*S-a apropiat încet- încet de masa lui Augustus*): Ți-am adus cheia de la garsonieră. O să trec să-ți mai aduc din lucruri.

AUGUSTUS: Da, bine, când ai timp. Eu o să evit cât pot de mult să vin pe la voi pe-acasă. Știi, fetele...

CLAUDIA (*punându-i mâna în cap și ciufulindu-l*): Îți mai aduc ceva?

AUGUSTUS: Da, o bere brună. Este una cu nume de fată. Parcă așa a început totul?

CLAUDIA (*intrând în joc*): Știu despre ce bere este vorba. Avem la rece. Aduc imediat.

AUGUSTUS: Mulțumesc mult!

(*Claudia vine cu berea, toarnă în pahar și se retrage la bar, făcând calcule și scriind în caiet.*)

AUGUSTUS: E o bere cu adevărat bună!

(*Lumina de pe scenă începe să scadă, concentrându-se treptat pe Augustus, pe parcursul rostirii textului de la radio, într-un fascicul nu foarte puternic, dar care-l pune pe acesta într-un cerc. El va rămâne imobil, ca și când nu ar auzi ce se spune.*)

RADIOUL: Aici Radio Vital. Transmitem un moment poetic al diasporei unglave, preluat din revista **Dunărea**. Traducerea din limba franceză

aparține lui Augustin Muntean. Recită Ion Melinescu, Artist al poporului.

UNGLAVIA

de Mirko Iovanovici

„*Fericiți făcătorii de pace!*”,
dar în ce cotloane
ale pământului sau ale mării
s-au ascuns
și nu aud galopul
carelor de luptă
care gonesc libere
pe câmpurile cele mari?

Unglavia, Unglavia, țara mea cea străină,
când văd drapelul tău ferfeniță
pe malul fluviului sfânt
nu mai am inimă-n piept, ci o gură hulpavă de
câine
cu care vreau să mușc cerul și luna.

Mormântul părintelui patriei
stă singur sub stelele mute,
căci bocitoarele s-au mutat de la căpătâiul său
prin sate și târguri
unde în fiecare minut
este nevoie de ele
pentru eroii proaspăt căzuți

în fața chipului nemilos al războiului.

E timpul să se miște
munții cei mari,
căci dragostea mea
pentru tine, Unglavia,
asta le spune acum:
Mutați-vă în cer sau în mare!
Și ei se vor muta înfricoșați
sub porunca scumpă a iubirii de țară!

Unglavia,
fiara lacrimilor umblă slobozită în lume!
(Lumină din ce în ce mai scăzută)
Haideți, toți care sunteți,
Să o zăvorâm pentru totdeauna!
Haideți, oameni buni, să zăvorâm
lacrimile pentru totdeauna!
(Lumină foarte slabă)
Să zăvorâm
lacrimile pentru totdeauna!

CORTINA